

Ohrožení utajované informace

Orgány činné v přípravném řízení nezaměřují dokazování pouze na prokázání viny obviněného, ale musí objasňovat i skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Při naplňování zásady zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je nezbytné, aby orgány činné v trestním řízení přísně dodržovaly všechna ustanovení trestního řádu a postupovaly při zjišťování skutkového stavu věci v jeho mezích. Požadavek zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybnosti nemůže být nikdy naplněn, jestliže při provádění důkazů dochází k porušování jednotlivých ustanovení trestního řádu, v důsledku čehož je např. důkaz proveden nezákonným způsobem a v dalším řízení k němu nelze přihlížet (srov. § 89 odst. 3 tr. ř.). Vyhotovení úředního záznamu o skutečnostech, sdělených svědkem, na základě jehož vyjádření vyvstaly pochybnosti o zákonnosti postupu orgánů činných v přípravném řízení v předchozím řízení ve vztahu k jeho osobě a jeho předchozím výsledkům ve věci nelze interpretovat tak, že obviněný měl v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch, nýbrž jako naplňování zásady obsažené v § 2 odst. 5 tr. ř. spočívající v požadavku zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybnosti, který musí být nepochybně zjištěn zákonným způsobem zásady vyhledávací.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 754/2017, ze dne 14.9.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání nejvyššího státního zástupce podaného v neprospěch obviněného Mgr. R. K. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 2016, sp. zn. 2 To 91/2016, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 57 T 4/2015, tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se ruší usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 2016, sp. zn. 2 To 91/2016, ve vztahu k bodu 1) rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2016, sp. zn. 57 T 4/2015, jakož i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2016, sp. zn. 57 T 4/2015, kterým byl obviněný podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby pro skutek pod bodem 1) obžaloby Vrchního státního zastupitelství v Praze sp. zn. 7 VZV 24/2013, jakož i rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se přikazuje Městskému soudu v Praze, aby předmětnou věc v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2016, sp. zn. 57 T 4/2015 (dále jen soud prvního stupně) byl obviněný Mgr. R. K. podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby pro skutky spočívající v tom, že

1)
jako policejní orgán, při plnění svých služebních úkolů a povinností úřední osoby vyplývajících z jeho služebního zařazení vrchního komisaře Policie ČR Služby kriminální policie a vyšetřování Útvar odhalování korupce a finanční kriminality (dále jen SKPV ÚOKFK), který od měsíce července 2012 do 30. 4. 2013 vedl trestní řízení, evidované u Policie ČR SKPV ÚOKFK pod č. j. OKFK-210/TČ-2011, ve věci uzavírání pronájmů dálničních odpočívek a výstavby a provozování benzinových čerpacích stanic mezi příspěvkovou organizací Ředitelství silnic a dálnic a dalšími společnostmi (dále jen trestní věc ŘSD), které bylo vedeno proti obviněným Ing. P. L., J. N., M. H., R. W., M. S., A. B. a dalším osobám pro trestné činy mj. přijímání úplatku dle ust. § 160 tr. zákona účinného do 31. 12. 2009, podplácení dle § 161 tr. zákona, porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 255 tr. zákona, podplácení podle § 332 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku a další tr. činy, založil nejpozději dne

29. 4. 2013 do originálu spisového materiálu č. j. OKFK-210/TČ-2011 písemnost nazvanou jako „Úřední záznam o předání předvolání k výslechu svědka svědkyni P. K., pro vnitřní potřebu, do zjištění stavu věci nezakládat do originálu spisu“, zaevidovanou v systému Elektronického trestního řízení u Policie ČR pod č. j. OKFK-210-2044/TČ-20111-251002 a datovanou dnem 9. 4. 2013, kterou ve skutečnosti sepsal dne 10. 4. 2013 na svém pracovišti v ul. N. P., P., společně s dalším pracovníkem Policie ČR SKPV ÚOKFK, odboru korupce, kpt. Ing. P. H. o průběhu jejich jednání se svědkyní P. K., které proběhlo dne 9. 4. 2013, a do které m. j. výslovně uvedli o vyjádření P. K., svědčící v uvedeném tr. řízení v neprospěch obviněných J. N. a M. H., tyto skutečnosti: 1) ... „Když začala vypovídat a bylo zřejmé, že nátlak policistů splnil svůj účel, mělo dle sdělení jmenované dojít k přerušování výslechu a její výpověď měla poté pokračovat formou výslechu svědka. Tento úkon byl proveden jako neodkladný a neopakovatelný úkon“, a dále 2) ... „Protokol o výslechu utajeného svědka M. S.“, jakož i další skutečnosti, ze kterých zcela bez jakýchkoliv pochybností vyplývalo, že právě P. K. je ve věci jím vedené pod č. j. OKFK-210/TČ-2011 svědkyní vystupující dle ust. § 55 odst. 2 tr. řádu jako utajená svědkyně pod smyšleným jménem M. S., a následně dne 29. 4. 2013 v době od 10.00 hod. do 11.15 hod. na svém pracovišti v ul. N. P. v P., při úkonu trestního řízení spočívajícím v nahlédnutí do spisu č. j. OKFK-210/TČ-2011 dle ust. § 65 odst. 1 tr. řádu, předložil JUDr. J.S., obhájci M. H., tento úřední záznam z 9. 4. 2013 společně s dalšími materiály shromážděnými v tr. řízení pod č. j. OKFK-210/TČ-2011 v úmyslu umožnit obhájcům vystupujícím v tr. řízení pod č. j. OKFK-210/TČ-2011 a jejich prostřednictvím i samotným obviněným v tr. věci ŘSD neoprávněně se seznámit s informací o skutečné identitě svědkyně P. K., kdy tato informace byla vedena v režimu stupně utajení „VYHRAZENÉ“ podle § 139 zák. č. [412/2005](#) Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, s odkazem na Nařízení vlády č. [522/2005](#) Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, ačkoliv byl z důvodu svého postavení pol. orgánu, který vedl tr. řízení pod č. j. OKFK-210/TČ-2011, srozuměn s tím, že v případě obhájců a obviněných vystupujících v tr. řízení pod č. j. OKFK-210/TČ-2011 se jedná o osoby, které nejsou oprávněny seznamovat se s utajovanými informacemi, kdy k postupu dle ust. § 55 odst. 2 tr. řádu došlo právě z toho důvodu, aby osoby obhájců a obviněných ve věci vedené pod č. j. OKFK-210/TČ-2011 nemohly být seznámeny s pravou identitou svědkyně vystupující pod smyšleným jménem M. S., a současně úmyslně umožnil JUDr. J.S. pořídit si kopii tohoto úředního záznamu z 9. 4. 2013, v němž jako policejní orgán provádějící tr. řízení pod č. j. OKFK-210/TČ-2011 také subjektivně vyjevil svoji legendu o nezákonném průběhu předchozího úkonu tr. řízení v tr. věci ŘSD, spočívajícím ve výslechu svědkyně P. K., provedeném s utajením její skutečné identity podle § 55 odst. 2 tr. řádu, při němž mělo údajně dojít porušením ustanovení tr. řádu a také právních předpisů upravujících povinnosti příslušníků Policie ČR k manipulaci osoby P. K. a tak i obsahu takové její výpovědi jinými příslušníky Policie ČR SKPV ÚOKFK, přičemž s ohledem na svou detailní znalost obsahu usnesení o zahájení trestního stíhání, vydaného dne 22. 12. 2011 podle § 160 odst. 1 tr. řádu pod č. j. OKFK-210-259/TČ-2011-200206 mj. proti obviněnému M. H., jehož obhájcem je JUDr. J.S., pro trestné činy přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákona a porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zákona, spáchaného ve formě účastenství podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zákona (pomocník), a proti obviněnému J. N., jehož obhájcem je JUDr. J.S., Ph.D., pro trestné činy podplacení podle § 161 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákona a porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zákona, spáchaného ve formě účastenství podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zákona (organizátor), které bylo opřeno o výpověď P. K., provedenou policejním orgánem SKPV ÚOKFK za použití postupu podle § 55 odst. 2 tr. řádu, čímž obhájcům JUDr. J.S. a JUDr. J.S., Ph.D., neoprávněně umožnil provedení obhajoby obviněných M. H. a J. N. v trestním řízení v tr. věci ŘSD vedené proti nim za použití argumentu o nezákonném způsobu provedení konkrétního úkonu trestního řízení, spočívajícího ve výslechu svědkyně P. K. za použití ust. § 55 odst. 2 tr. řádu, předcházejícího samotnému zahájení trestního stíhání J. N. a M. H. vydáním usnesení podle § 160 odst. 1 tr. řádu pod č. j. OKFK-210-259/TČ-2011 dne 22. 12. 2011, čímž pak obhájci JUDr. J.S. a JUDr. J.S., Ph.D., zpochybnili zákonnost vydání tohoto usnesení a současně tak i zákonnost způsobu vedení celého trestního řízení v trestní věci ŘSD, když takového jednání se dopustil přesto, že jako držitel

osvědčení fyzické osoby č. NBÚ-076538, vydaného Národním bezpečnostním úřadem dne 15. 9. 2009 s platností do 14. 9. 2018, pro nakládání s informacemi vedenými ve stupni utajení „DŮVĚRNÉ“, tedy ve stupni vyšším než „VYHRAZENÉ“, mu byla ustanoveními § 65 odst. 2 a § 66 odst. 1 zák. č. [412/2005](#) Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, zvláště uložena ochrana utajované informace, přičemž z titulu svého postavení byl srozuměn s tím, že pravá totožnost utajené svědkyně vystupující pod jménem M. S. je v souladu s ust. § 139 zák. č. [412/2005](#) Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, s odkazem na Nařízení vlády č. [522/2005](#) Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, utajovanou informací vedenou v režimu utajení „VYHRAZENÉ“, když tímto svým jednáním současně porušil jednak ust. § 2 zák. č. [273/2008](#) Sb., o Policii ČR, dle kterého Policie ČR slouží veřejnosti, jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, jednak ust. § 45 odst. 1 písm. a), b), c) zák. č. [361/2003](#) Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, podle nichž je příslušník povinen dodržovat služební kázeň, spočívající v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů, zdržet se jednání, které může vést ke střetu zájmu služby se zájmy osobními a ohrozit důvěru v nestranný výkon služby, zejména zneužívat ve prospěch vlastní nebo prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby a zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dozvěděl při výkonu služby, a jednak také ust. § 115 odst. 1 zák. č. [273/2008](#) Sb., o Policii ČR, dle kterých je policista povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi a které v zájmu zabezpečení úkolů policie nebo v zájmu jiných osob vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami,

2)
v době od 2. 8. 2013 do 5. 8. 2013 v místě svého trv. bydliště v Ch. n. C., poskytl O. G., který vystupoval jako zástupce veřejného informačního prostředku – serveru [www.lidovky.cz](#), jednak obsáhlý telefonický rozhovor a jednak svá doplněná vyjádření, v jejichž průběhu mu sdělil informace, ve kterých popisoval průběh celého trestního řízení v trestní věci ŘSD vedené u Policie ČR SKPV ÚOKFK pod č. j. OKFK-210/TC-2011 od roku 2011 až do současné doby, upozorňoval na jím samotným dovozovaná možná pochybení, ke kterým v rámci předmětného trestního řízení mělo dojít a kterých se měli dopustit takové tr. řízení provádějící policisté Policie ČR SKPV ÚOKFK a také dozorující státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Praze (dále jen VSZ Praha), když O. G. dále sdělil, že nezákonná jednání příslušníků Policie ČR SKPV ÚOKFK a dozorující státní zástupkyně VSZ Praha, zakomponovaná do jeho hypotéz o nezákonném postupu orgánů činných v tr. řízení, měli „krýt“ jednak nadřízení policistů SKPV ÚOKFK, ale také vrchní státní zástupkyně VSZ v Praze, přičemž tyto informace poskytl sdělovacím prostředkům úmyslně tak, aby byly zveřejněny s jím sledovanými cíly jednak ovlivnit výsledek probíhajícího tr. řízení vedeného proti němu policejním orgánem Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen GIBS) pod č. j. GI-TC-231/2013 pro jeho jednání v souvislosti s úmyslným vyzrazením utajované informace, vedené v režimu stupně utajení „VYHRAZENÉ“ podle zák. č. [412/2005](#) Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, a jednak současně také v rovněž probíhajícím trestním řízení, vedeném Policií ČR SKPV ÚOKFK v trestní věci ŘSD pod č. j. OKFK-210/TC-2011, prostřednictvím veřejných sdělovacích prostředků ovlivnit průběh takového řízení ve prospěch obviněných J. N., M. H. a dalších tam obviněných osob, či takové řízení tímto způsobem zmařit, když s ohledem na svoje zařazení u Policie ČR byl srozuměn s tím, že pokud jako policejní orgán dříve činný v tr. řízení v tr. věci ŘSD veřejně, prostřednictvím své subjektivní legendy o nezákonnosti provedení konkrétního úkonu trestního řízení jinými, v trestní věci ŘSD činnými policejními orgány, zpochybní zákonnost provedení výslechu osoby P. K., která vypovídala za použití ustanovení § 55 odst. 2 tr. ř. jako utajený svědek, tak tím jednak neoprávněně umožní obhájcům JUDr. J.S. a JUDr. J.S., Ph.D., provedení obhajoby obviněných M. H. a J. N. v tr. řízení v tr. věci ŘSD vedené proti nim za použití argumentu o nezákonném způsobu

provedení konkrétního úkonu trestního řízení, spočívajícího ve výsledku svědkyně P. K. za použití ust. § 55 odst. 2 tr. řádu, předcházejícího samotnému zahájení tr. stíhání J. N. a JUDr. M. H. vydáním usnesení podle § 160 odst. 1 tr. řádu pod č. j. OKFK-210-259/TČ-2011 dne 22. 12. 2011, a v důsledku takového jednání skutečně obhájci JUDr. J.S. a JUDr. J.S., Ph.D., zpochybnili zákonnost vydání tohoto usnesení, a jednak také takové jeho jednání ve svém dalším důsledku vedlo i k vyzrazení pravé totožnosti svědkyně P. K. vystupující dle ust. § 55 odst. 2 tr. řádu pod smyšleným jménem M. S., přičemž byl rovněž srozuměn s tím, že samotné P. K. tak může způsobit vážnou újmu na jejích právech, neboť pravá totožnost svědkyně byla vedena v režimu stupně utajení VYHRAZENÉ podle zák. č. [412/2005](#) Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti právě kvůli obavě z újmy na zdraví anebo jiného vážného nebezpečí porušením jejích základních práv v souvislosti s podáním její svědecké výpovědi, přičemž k odtajnění její skutečné identity došlo dne 1. 5. 2013 nikoli v důsledku pomnutí této obavy, ale až v důsledku vyzrazení její pravé identity JUDr. J.S., obhájci obviněného M. H., a následně pak svůj přepis celého svého rozhovoru poskytnutého O. G. dne 2. 8. 2013 zaslal elektronickou poštou dalším sdělovacím prostředkům za účelem jeho uveřejnění, přičemž na základě části informací z tohoto rozhovoru poskytnutého O. G. byl dne 3. 8. 2013 zveřejněn na veřejné internetové síti na serveru www.lidovky.cz článek s názvem „Kauza ŘSD: Za úniky stíhá inspekce exšéfa vyšetřování. Mstí se mi Bradáčová“, a takto jednal, ačkoliv byl srozuměn s tím, že tímto jednáním poruší svou povinnost uloženou mu právním předpisem, a to jednak ust. § 2 zák. č. [273/2008](#) Sb., o Policii ČR, dle kterého policie slouží veřejnosti, jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, jednak ust. § 45 odst. 1 písm. a), b, c) ve spojení s ust. § 46 odst. 1 zák. č. [361/2003](#) Sb., o služebním poměru příslušníků ozbrojených sborů, podle nichž je příslušník povinen dodržovat služební kázeň, spočívající v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů, zdržet se jednání, které může vést ke střetu zájmu služby se zájmy osobními a ohrozit důvěru v nestranný výkon služby, zejména zneužívat ve prospěch vlastní nebo prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby, a zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dozvěděl při výkonu služby, a také ust. § 115 odst. 1 zák. č. [273/2008](#) Sb., o Policii ČR, dle kterých je policista povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi a které v zájmu zabezpečení úkolů policie nebo v zájmu jiných osob vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami,

čímž měl obviněný spáchat pod bodem ad 1) přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a zločin ohrožení utajované informace podle § 317 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a pod bodem ad 2) přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Soud I. stupně v případě obou žalovaných skutků dospěl k závěru, že uvedené skutky nejsou trestnými činy.

Proti tomuto rozsudku podal odvolání státní zástupce, které směřovalo do zprošťujících výroků napadeného rozsudku, a to v neprospěch obviněného. O podaném odvolání rozhodl Vrchní soud v Praze rozhodnutím ze dne 22. 12. 2016, sp. zn. 2 To 91/2016, tak, že je podle § 256 tr. ř. zamítl.

Proti rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 2016, sp. zn. 2 To 91/2016, podal nejvyšší státní zástupce (dále jen dovolatel) dovolání v neprospěch obviněného z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. Dovolatel především rekapituluje průběh řízení před soudy nižších stupňů. Konstatuje, že soud prvního stupně své rozhodnutí odůvodnil tím, že v souvisejícím řízení tzv. kauzy Ředitelství silnic a dálnic [skutek pod bodem 1) obžaloby] došlo ještě před nástupem obviněného na ÚOKFK ve vztahu ke svědkyni P. K. k řadě procesních pochybení, které mají zásadní vliv na zhodnocení posuzovaného jednání obviněného. Soud především uvádí, že postup příslušných orgánů

týkající se uvedené svědkyně neodpovídal ustanovení § 55 odst. 2 tr. ř., neboť identita utajené svědkyně byla zřejmá osobám, před kterými měla být utajená svědkyně chráněná, takže použití institutu utajeného svědka postrádalo zákonný význam. Soud tedy dospěl k závěru, že přestože svědkyně byla formálně vedena jako utajená svědkyně v režimu „vyhrazené“, tak se fakticky o utajovanou informaci nejednalo. Následně dospívá k závěru, že úmysl obviněného nebyl takový, jaký se podává v obžalobě, aniž by ovšem uvedl, jaký byl jeho úmysl, když toliko konstatuje, že nelze dovodit, že by obviněný založením úředního záznamu ze dne 9. 4. 2013 sledoval záměr vyzradit totožnost utajované svědkyně. Soud tedy má za to, že nebyla naplněna subjektivní stránka žalovaných trestných činů a protože obviněný již není ve služebním poměru nelze věc postoupit jako kárné provinění, a proto obviněného obžaloby zprostil.

Ohledně skutku pod bodem 2) obžaloby soud prvního stupně zdůrazňuje, že obviněný poskytl v rozhovoru redaktorovi serveru www.lidovky.cz informace, které souvisely s jeho trestní kauzou, a které se bezprostředně týkaly jeho obhajoby, přičemž poskytnuté informace byly již dříve medializovány v souvislosti s obhajobou obviněných v kauze Ředitelství silnic a dálnic. Proto podle soudu prvního stupně obviněný nemohl svým jednáním zmařit výsledek trestního řízení Ředitelství silnic a dálnic. Soud také dospívá k závěru, že namítaný úmysl obviněného ovlivnit prostřednictvím médií výsledek svého trestního stíhání není u obviněného dán, neboť výsledek trestního řízení vychází z trestního zákoníku a trestního řádu, nikoliv z toho, jak je určitá kauza prezentována v médiích. Soud také shledal, že poskytováním informací médiím nemohl obviněný svědkyni P. K. způsobit jakoukoliv újmu, a proto nebyly naplněny znaky zvolené skutkové podstaty.

Vrchní soud, jenž rozhodoval o podaném odvolání státního zástupce, které podle § 256 tr. ř. zamítl, se ztotožnil s odůvodněním a závěry soudu prvního stupně. Podle vrchního soudu mohl obviněný daný stupeň utajení zrušit, přičemž tak zřejmě neučinil proto, že respektoval zákonný pokyn tehdejší státní zástupkyně v rámci vykonávaného dozoru nad zachováním zákonnosti podle § 174 odst. 2 písm. a) tr. ř. Soud druhého stupně proto dovozuje, že pokud byl do spisu založen citovaný úřední záznam týkající se formálně utajované informace, tak jednání obviněného nebylo natolik společensky škodlivé, že by vyžadovalo vyvození trestní odpovědnosti. Takže dovozuje, že uplatnění principu ultima ratio je zcela na místě, když cituje judikaturu týkající se tohoto institutu.

Z postupu soudu druhého stupně je tedy nepochybné, že tento se podstatně odchýlil od rozhodnutí soudu prvního stupně, který shledal nedostatek formálních znaků skutkových podstat trestných činů, pro která byla podána obžaloba.

Podle dovolatele soud prvního stupně chybně aplikoval § 317 tr. zákoníku, neboť nesprávně pochopil povahu zákona o utajovaných informacích a současně i vadně aplikoval § 329 tr. zákoníku, neboť si nesprávně vyložil ustanovení § 45 odst. 1 písm. a), b), c) zákona č. [361/2003](#) Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Stejně tak si v případě skutku 2) chybně vyložil znění § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. [361/2003](#) Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Ohledně rozhodnutí vrchního soudu vyjadřuje přesvědčení, že nesprávně na jednání obviněného aplikoval ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Dovolatel zdůrazňuje, že rozhodnutí soudů nižších stupňů jsou rozporuplná, neboť soud prvního stupně dospěl k závěru, že u skutku pod bodem 1) chybí zavinění a u skutku pod bodem 2) nebyly naplněny objektivní znaky žalovaného trestného činu, přičemž naopak soud druhého stupně odkazuje na zásadu ultima ratio a subsidiaritu trestní represe. Ze strany soudu druhého stupně se tak jedná o překvapivé rozhodnutí, takže rozpor dotčených rozhodnutí je extrémní. Vzhledem ke shora uvedenému dovozuje dovolatel naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Ohledně skutku 1) obžaloby je dovolatelem odkazováno na skutkovou podstatu zločinu ohrožení utajované informace podle § 317 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku. Zdůrazňuje, že tohoto trestného

činu se může dopustit pouze speciální subjekt, tedy osoba, které je ochrana utajovaných informací zvlášť uložena. Současně odkazuje na soudní praxi, která zastává názor, že každý protiprávní čin, který vykazuje znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem (blíže viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tdo 255/2012), když užití § 12 odst. 2 tr. zákoníku je výjimečné a přípustné pouze tehdy, jestliže čin neodpovídá svojí závažnosti ani těm nejlehčím, běžně se vyskytujícím trestným činům dané právní kvalifikace. Poukazuje i na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 1450/2011 týkající se použití § 12 odst. 2 tr. zákoníku v případě policistů. Následně dovolatel dovozuje, že znaky trestného činu podle § 317 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku byly naplněny, když obviněný byl komisařem Policie ČR, disponoval osvědčením pro stupeň utajení důvěrné, takže měl postavení osoby, které byla uložena zvlášť ochrana utajovaných skutečností. Informace o totožnosti utajené svědkyně pak byla vedena v režimu stupně utajení „vyhrazené“, přičemž to byl obviněný, který uvedenou informaci vyzradil. Proto došlo k naplnění objektivní stránky žalovaného trestného činu. Obviněný pak nepochybně jednal úmyslně, když byl seznámen s tím, že svědkyně je vedena v režimu „vyhrazené“ a pokud sepsal úřední záznam datovaný dnem 9. 4. 2013, ve kterém byla uvedena skutečná identita utajené svědkyně a tento záznam předložil obhájci, musel přinejmenším jednat v úmyslu nepřímém ohledně vyzrazení identity utajené svědkyně. Závěry soudu prvního stupně o použitelnosti výsledku utajené svědkyně a zákonnosti jejího utajení a skutečnost, že utajovaná informace byla známa nepovolaným osobám, nezbavovala obviněného se k této informaci chovat jako k informaci utajované. Zdůrazňuje, že chyby, ke kterým mohlo v přípravném řízení dojít, nečiní z utajované informace informaci veřejnou. Skutečnost, že příslušná osoba má za to, že nejsou splněny podmínky pro utajení identity svědkyně, nemůže vést tuto osobu k tomu, že takový údaj vyzradí.

K naplnění znaků přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku pak uvádí, že obviněný nepochybně měl postavení úřední osoby a v tomto postavení se dopustil vyzrazení utajované informace. U obviněného je nepochybně dán úmysl opatřit neoprávněný prospěch jinému, když obhájcům obviněných se dostalo informací, které mohli uplatnit nad rámec řádné obhajoby a došlo k odhalení identity utajované svědkyně, které to mohlo způsobit závažnou újmu. Tímto došlo obviněným k porušení § 2 zákona o Policii ČR a jednak § 45 odst. 1 písm. a), b), c) zákona o služebním poměru a § 115 odst. 1 zákona o Policii ČR. Lze proto mít za to, že došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty uvedeného přečinu.

Ohledně názoru vrchního soudu dovolatel uvádí, že nelze akceptovat jeho závěr o nedostatku společenské škodlivosti jednání obviněného. Úvaha o aplikaci § 12 odst. 2 tr. zákoníku by se měla vztahovat zejména k méně závažným deliktům, kde není ze znaků základní skutkové podstaty zřejmá a jasná spodní hranice trestnosti činu. V dané věci ovšem ve vztahu k trestnému činu podle § 317 tr. zákoníku byla naplněna kvalifikovaná skutková podstata, jenž byla spáchaná v souběhu s přečinem podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Již tato skutečnost použití zásady ultima ratio vylučuje. Dovolatel vyjadřuje přesvědčení, že ve věci neexistují žádné výjimečné skutečnosti, které by mohly svědčit pro nedostatečnou společenskou škodlivost jednání obviněného. Naopak nelze přehlédnout podivné okolnosti, o kterých se zmiňuje soud prvního stupně na str. 8 svého rozhodnutí. Nebylo také vzato, že obviněný porušil závažný pokyn státní zástupkyně, kdy přes jeho existenci vložil předmětný úřední záznam do spisu. Záznam nevložit ani do systému ETR, čímž se snažil zastrít před svými nadřízenými a dozorovou státní zástupkyní existenci uvedeného úředního záznamu. Nebylo také přihlédnuto ke skutečnostem vyplývajících z nalezených datových nosičů, konkrétně dokumenty týkající se advokátní praxe obhájců JUDr. J. S. a JUDr. J. S. a četné telefonické kontakty mezi obviněným a obhájci. Proto podle dovolatele zásadu ultima ratio použít v dané věci nelze.

Soudy nižších stupňů se také nezabývaly tím, zda jednání obviněného nebylo možno posoudit případně jako správní delikt podle § 148 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací. Vrchní soud také nijak nereagoval na doplněk odvolání státního zástupce, ve kterém se NBU

vyjádřilo obecně k postupu při pomnutí důvodu utajení.

Ohledně skutku pod bodem 2) obžaloby vyjadřuje dovolatel přesvědčení, že nelze souhlasit se soudem prvního stupně o právech obviněného podle § 33 odst. 1 tr. ř., když uvedená práva může obviněný uplatňovat pouze v rámci trestního řízení. Nelze připustit závěr soudu prvního stupně, že pokud se obviněný dostal do pozice obviněného, nebyl povinen respektovat ustanovení § 45 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru, týkající se povinnosti mlčenlivosti. Nesprávná aplikace norem trestního práva pak má původ v nesprávné aplikaci norem mimotrestních. Obviněný měl povinnost mlčenlivosti o všech skutečnostech, které se dozvěděl při vyšetřování kauzy Ředitelství silnic a dálnic. Proto lze dospět k tomu, že naplnil znaky zvolené skutkové podstaty. Pokud se týká závěru vrchního soudu s těmito nelze souhlasit, neboť nelze pomnout pohnutku a záměr obviněného, když jeho subjektivní informace o protiprávním postupu jeho kolegů a nekompetentnosti státní zástupkyně, mohly důvodně vzbuzovat nedůvěru v konání orgánů činných v trestním řízení. Nebylo také vzato v úvahu, že obviněný se stavěl do pozice obětního beránka.

Dovolatel tedy dospívá k závěru, že soud prvního stupně jednání obviněného nesprávně právně posoudil, když dospěl k závěru, že se nejedná o trestný čin, což akceptoval vrchní soud, což zatížilo jeho rozhodnutí vadou podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.

V závěru podaného dovolání nejvyšší státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za podmínek § 265p odst. 1 tr. ř., zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 2016, sp. zn. 2 To 91/2016, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2016, sp. zn. 57 T 4/2015, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Městskému soudu v Praze, aby předmětnou věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Současně navrhl, aby § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. o dovolání rozhodl v neveřejném zasedání. I pro případ jiného rozhodnutí vyjádřil souhlas s rozhodnutím věci v neveřejném zasedání podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

Obviněný ani jeho obhájce se k podanému dovolání nevyjádřil.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání nejvyššího státního zástupce podané v neprospěch obviněného je přípustné [§ 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř.], bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. a) tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Dovolání obsahuje i obligatorní náležitosti stanovené v § 265f odst. 1 tr. ř.

Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda nejvyšším státním zástupcem vznesené námitky naplňují jim uplatněný zákonem stanovený dovolací důvod, jehož existence je současně nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

Ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotněprávních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a

bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolát Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů. Už samo chápání dovolání jako mimořádného opravného prostředku ospravedlňuje restriktivní pojetí dovolacích důvodů Nejvyšším soudem (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03). Nejvyšší soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozsudku z vlastní iniciativy.

Důvodem dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je existence vady spočívající v tom, že bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 1 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí, nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k) (§ 265b odst. 1 tr. ř.). Předmětný dovolací důvod tedy dopadá na případy, kdy došlo k zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku bez věcného přezkoumání a procesní strana tak byla zbavena přístupu ke druhé instanci, nebo byl-li zamítnut řádný opravný prostředek, ačkoliv již v předcházejícím řízení byl dán dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř. V posuzované věci přichází v úvahu druhá alternativa uvedeného dovolacího důvodu, když odvolací soud řádně podané odvolání státního zástupce projednal v rámci veřejného zasedání.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen v zásadě pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Dovolací soud musí – s výjimkou případu tzv. extrémního nesouladu – vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

Ze skutečností výše uvedených vyplývá, že východiskem pro existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. jsou v pravomocně ukončeném řízení stabilizovaná skutková zjištění vyjádřená především v popisu skutku v příslušném výroku rozhodnutí ve věci samé, popř. i další soudem (soudy) zjištěné okolnosti relevantní z hlediska norem hmotného práva (trestního, ale i jiných právních odvětví).

Nejvyšší státní zástupce naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. spatřuje ve skutečnosti, že soud prvního stupně nesprávně dovodil, že u skutku 1) chybí u obviněného úmysl k naplnění zvolené skutkové podstaty. Namítá, že v případě utajené svědkyně se jednalo o utajovanou informaci a obviněný svým postupem identitu utajené svědkyně zpřístupnil nepovolaným osobám, přičemž měl i postavení úřední osoby a svoji pravomoc vykonával v rozporu se zákonem. Ohledně skutku 2) obžaloby je zvolený dovolací důvod spatřován v tom, že obviněný porušil povinnost mlčenlivosti, která mu vyplývala ze zákona o služebním poměru. Současně je naplnění zvoleného dovolacího důvodu dovozováno v existenci rozporu mezi hodnocením důkazů soudem prvního stupně a druhého stupně a nesprávné aplikaci ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku.

Lze konstatovat, že dovolatel uplatnil námitky právně relevantním způsobem a jako takové je možno je podřadit pod dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nejvyšší soud především považuje za nutné zdůraznit, že v dané věci existuje nepochybně rozpor v hodnocení důkazů soudem

prvního stupně a druhého stupně. Jak je patrné z písemného odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně tento dospěl k závěru, že u skutku 1 obžaloby nebyly naplněny všechny znaky zvolených skutkových podstat, neboť u obviněného nebyl dán úmysl vyrazit utajovanou informaci nepovolované osobě (viz str. 48 rozsudku soudu prvního stupně), přičemž nebylo prokázáno, že by jednal v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch (viz str. 49 rozsudku soudu prvního stupně). Navíc v předmětné věci nebyly splněny zákonné podmínky pro utajení identity svědkyně P. K. V případě skutku 2) obžaloby shledal, že obviněný nejednal v úmyslu prostřednictvím médií ovlivnit své vlastní trestní stíhání, že pouze uplatňoval svá práva obviněného podle § 33 odst. 1 tr. ř. (viz str. 52 rozsudku soudu prvního stupně). Soud druhého stupně sice výslovně uvedl, že považuje napadený rozsudek za formálně správný, ovšem následně konstatoval, že tento soud správně dospěl k závěru, že v dané věci není na místě vyvodit odpovědnost podle trestněprávních norem s odkazem na zásadu ultima ratio (viz str. 6-8 usnesení soudu druhého stupně). Jinak řečeno, soud druhého stupně své rozhodnutí založil na aplikaci ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku, tedy na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že v dané věci byly naplněny všechny znaky zvolených skutkových podstat, když aplikace ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku přichází v úvahu jen za situace, kdo dojde k formálnímu naplnění všech znaků zvolených skutkových podstat včetně zavinění, a následně je shledáno, že na místě není aplikovat trestní represi (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 11 Tdo 1224/2015). Z uvedeného je tedy nepochybné, že soud druhého stupně hodnotil jinak provedené důkazy než soud prvního stupně, aniž by v rámci odvolacího řízení provedl nějaké nové důkazy či opakoval důkazy, které byly provedeny před soudem prvního stupně, takže mezi závěry soudu prvního stupně a druhého stupně existuje objektivní rozpor týkající se hodnocení provedených důkazů.

Ohledně skutku pod bodem 1) obžaloby, ve kterém bylo podanou obžalobou spatřováno spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a zločinu ohrožení utajované skutečnosti podle § 317 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku spáchaných v jednočinném souběhu, lze uvést následující. Soud prvního stupně ve vztahu k spáchání zločinu ohrožení utajované skutečnosti podle § 317 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku dospěl k závěru, že ze strany obviněného nebyl prokázán úmysl zpřístupnit obhajobě utajovanou skutečnost a že v dané věci nebyly splněny zákonné podmínky pro utajení identity svědkyně P. K. Ve vztahu k naplnění všech znaků přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku pak shledal, že obviněný nejednal v úmyslu způsobit jednáním popsáním v obžalobě pod skutkem 1) jinému škodu nebo jinou závažnou újmu nebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. Podle soudu by mohlo být jednání obviněného posouzeno jako kárné provinění, což vzhledem k ukončení služebního poměru obviněného nepřicházelo v úvahu. Z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně je tedy patrné, že shledal, že u obviněného chybí subjektivní stránka, tedy úmysl spáchat uvedené trestné činy.

K závěrům soudu prvního stupně považuje Nejvyšší soud za potřebné uvést následující. Zločinu ohrožení utajované skutečnosti podle § 317 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se dopustí pachatel, který vyzvídá informaci utajovanou podle jiného právního předpisu s cílem vyrazit ji nepovolované osobě, kdo s takovým cílem sbírá údaje obsahující utajovanou informaci nebo kdo takovou utajovanou informaci nepovolované osobě úmyslně vyrazí, a spáchá uvedený čin, ačkoli mu ochrana utajovaných informací byla zvlášť uložena. Z hlediska subjektivní stránky se u základní skutkové podstaty vyžaduje úmysl ve smyslu § 15 odst. 1 tr. zákoníku, když se vyžaduje úmysl přímý podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku s výjimkou jednání spočívajícího v tom, že pachatel takovou utajovanou skutečnost úmyslně vyrazí nepovolované osobě, kdy v případě této varianty postačí i úmysl nepřímý ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě postačí ve smyslu § 17 písm. b) tr. zákoníku i nedbalost. Ohledně naplnění odst. 2 písm. b) § 317 tr. zákoníku se vyžaduje, aby se činu dopustila osoba, které byla ochrana utajovaných skutečností zvlášť uložena.

Obecně je třeba uvést, že ochranu utajovaných skutečností upravuje zákon č. [412/2005](#) Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti v platném znění, který upravuje podmínky přístupu fyzické osoby k utajované skutečnosti stupně vyhrazené, důvěrné, tajné a přísně tajné. V případě utajené svědkyně P. K. byla informace o jejím utajení vedena v režimu vyhrazené (viz úřední záznam č. 2225). Předpokladem, aby se mohlo jednat o osobu, která má zvlášť uloženou povinnost ochrany utajovaných skutečností je, že této fyzické osobě bylo vydáno tzv. osvědčení fyzické osoby, které vydává Národní bezpečnostní úřad, umožňující této osobě přístup k utajované skutečnosti uvedeného stupně. V dané věci není pochyb o tom, že obviněný byl osobou, která měla zvláštní uloženou povinnost ochrany utajované skutečnosti, neboť obviněný měl vydáno osvědčení NBU č. 076538 pro stupeň důvěrné na dobu od 15. 9. 2009 do 14. 9. 2018, tedy dokonce na vyšší stupeň než stupeň vyhrazené, takže mu bylo známo, jak musí s utajovanou skutečností nakládat. Skutečnost, že obviněnému nebyla formálně předána utajovaná informace týkající se utajené svědkyně je nerozhodná, když není pochyb o tom, že obviněnému bylo z jeho pracovní činnosti známo, že identita svědkyně je vedena v režimu utajení a že se tedy jedná o utajovanou informaci podle zákona č. [412/2005](#) Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (viz email ze dne 29. 8. 2012 č. l. 1448). V tomto směru je třeba odkázat na § 65 odst. 2 zákona č. [412/2005](#) Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, podle něhož každý, kdo měl nebo má přístup k utajované informaci, je povinen zachovávat o ní mlčenlivost a nesmí k ní umožnit přístup neoprávněné osobě. Předmětné ustanovení ukládá povinnosti při ochraně utajovaných informací bez ohledu na to, zda je osoba držitelem platného osvědčení fyzické osoby nebo nikoliv. Jedná se o základní, obecné povinnosti každého občana. Jedná se o povinnosti, jejichž uložení a plnění je nezbytné pro zajištění celého systému ochrany utajovaných informací. Navíc obviněnému bylo prokazatelně známo, že svědkyně P. K. ve věci vystupuje jako utajovaná svědkyně, když dokonce činil určité kroky k odtajnění její identity a vyjadřoval opakovaně pochybnosti o zákonnosti jejího utajení.

Obviněný měl podle podané obžaloby spáchat předmětný zločin tím, že měl úmyslně vyzradit utajovanou informaci nepovolané osobě, ačkoli mu ochrana utajovaných informací byla zvlášť uložena. K naplnění znaku skutkové podstaty uvedeného zločinu tedy postačí úmysl vyzrazení utajované informace, ačkoliv měl pachatel zvlášť uloženou povinnost ochrany této utajované skutečnosti. Nevyžaduje se, aby pachatel tak jednal proto, aby jinému získal nějaký prospěch či ho poškodil apod., byť tomu tak zpravidla v praxi bude. Lze mít za to, že pro naplnění formálních znaků daného zločinu není rozhodné, zda následně bude shledáno, že pro utajení informace podle zákona č. [412/2005](#) Sb. a trestního řádu nebyly splněny zákonné podmínky. Rozhodující je skutečnost, zda informace v době jejího vyzrazení byla utajena podle zákona č. [412/2005](#) Sb., přičemž ani skutečnost, že utajovaná informace byla v době jejího vyzrazení známá nepovolaným osobám (např. obhájcům), sama o sobě, nezabývá pachatele povinnosti se k této informaci chovat jako k informaci utajované. V souvislosti se skutečností, že pro utajení identity svědkyně nebyly splněny zákonné podmínky, a faktem, že obviněný se na nezákonném utajení svědkyně a způsobu jejího výslechu jako utajené svědkyně nijak nepodílel, naopak na tento upozorňoval a projevoval snahu o nápravu tohoto stavu, a faktu, že informace o pravé identitě svědkyně byly známy obhájcům, ale i tisku (viz přípis obhájců vyšetřovateli a státní zástupkyni a článek on-line TÝDEN.cz ze dne 20. 6. 2012, 12. 7. 2012) je třeba uvést, že tyto okolnosti, na které správně poukazuje soud prvního stupně, by mohly nalézt svůj výraz při zvažování zásady ultima ratio a subsidiarity trestní represe. Tímto se ovšem soud prvního stupně ve svém rozhodnutí nijak blíže nezabýval, přičemž soud druhého stupně tuto zásadu aplikoval při jiném hodnocení provedených důkazů než soud prvního stupně.

Jak již bylo naznačeno, soud prvního stupně konstatoval, že u obviněného chybí úmysl vyzradit utajovanou skutečnost. Soud tedy dospěl k závěru, že u obviněného není dána subjektivní stránka. Obecně platí, že závěr o zavinění musí být vždy prokázán výsledky dokazování a musí z nich logicky vyplývat (srov. R 19/1971). Zavinění se chápe jako vnitřní, psychický stav pachatele k podstatným

složkám trestného činu (P. Šámal a kol., Trestní zákoník: Komentář I., 2. vydání, Praha: C. H. Beck, s. 165). Zároveň platí, že zavinění jako vnitřní psychický stav pachatele k podstatným složkám trestného činu musí být dán v době činu. Závěr o tom, zda na straně pachatele je dáno zavinění a v jaké formě je nepochybně závěrem právním. Nejvyšší soud považuje za potřebné konstatovat, že při posuzování úmyslu obviněného vyzradit utajovanou skutečnost není možno vycházet jen z jeho výpovědi a tuto bezvýhradně akceptovat. Výpověď obviněného je nutno hodnotit z pohledu dalších provedených důkazů a z nich vyplývajících skutečností. V dané souvislosti je třeba zdůraznit, že soud prvního stupně nijak nehodnotil skutečnost, že obviněný si byl vědom, že identita svědkyně K. je vedena v režimu vyhrazené, což vyplývá nejen z emailu ze dne 29. 8. 2012, ale i na skutečnosti, že obviněný podle plánu vyšetřování navrhol zrušení utajení identity svědkyně K. Navíc samotný obviněný při sepisování úředního záznamu o předání předvolání k výslechu svědkyni P. K., který umožňuje identifikovat utajenou svědkyni, uvedl „pro vnitřní potřebu, do zjištění stavu nezakládat do spisu!!!“ (viz č. l. 2468–2470), takže si sám byl vědom skutečnosti, že tento záznam nemá být zakládán do spisu, když obsahuje údaje týkající se utajené svědkyně. Přesto následně záznam do spisu založil, ačkoliv si musel být vědom skutečnosti, že do spisu mohou nahlížet další osoby (obhájci, obvinění, poškozený). Tuto skutečnost soud prvního stupně při svém rozhodování nijak nehodnotil.

Nad rámec shora uvedeného je dále třeba uvést, že soud prvního stupně se nijak nezabýval ani tím, zda by jednání obviněného, pokud by u něho nebyl dán úmysl vyzradit utajovanou informaci, nemohlo být posouzeno jako přestupek, konkrétně jako přestupek podle § 148 odst. 1 písm. d) zákona č. [412/2005](#) Sb. Citovaného přestupku se fyzická osoba dopustí tím, že umožní přístup k utajované informaci neoprávněné osobě. Protože předmětný zákon neobsahuje zvláštní úpravu, tak se na otázky vztahující se k zavinění, promlčecí době apod. vztahuje obecná úprava týkající se přestupků, konkrétně zákon č. [200/1990](#) Sb., platný do 30. 4. 2013, kdy podle § 3 tohoto zákona k odpovědnosti za přestupek postačovalo zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění (obdobná úprava platí i podle nyní platného zákona č. [250/2016](#) Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, konkrétně § 15 odst. 1). K naplnění uvedeného přestupku tedy postačí, pokud se ho pachatel dopustí z nedbalosti, když ovšem není vyloučena i vyšší forma a to úmysl. Promlčecí doba pak podle § 20 odst. 1 zákona č. [200/1990](#) Sb., platného do 30. 4. 2013, činila jeden rok od jeho spáchání, když podle odst. 2 § 20 tohoto zákona do běhu lhůty podle odstavce 1 se nezapočítávala doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu, konkrétně trestního řádu. V předmětné věci bylo trestní řízení zahájeno záznamem o úkonech trestního řízení, který byl sepsán dne 1. 5. 2013, čím došlo k stavění promlčecí doby. Současně je ještě třeba poznamenat, že vedením trestního řízení se rozumí i doba, než oprávněným osobám uplyne lhůta k podání dovolání podle § 265e odst. 1 tr. ř., anebo doba, než dovolací soud o podaném dovolání rozhodne, neboť je stále vedeno trestní řízení ve smyslu § 12 odst. 10 tr. ř., jehož doba trvání se nezapočítává do běhu lhůty pro projednání přestupku (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 8 Tdo 575/2015). Proto je třeba mít za to, že případná odpovědnost za přestupek nezanikla. V dané souvislosti je třeba zdůraznit, že odpovědnost za případný přestupek ani nezanikla podle zákona č. [250/2016](#) Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který od 1. 7. 2017 nahradil zákon č. [200/1990](#) Sb., takže případnému projednání přestupku by nic nebránilo.

Vzhledem ke shora naznačeným závěrům shledal Nejvyšší soud, že ve vztahu k naplnění znaku zločinu ohrožení utajované skutečnosti podle § 317 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku je dovolání důvodné, když závěry soudu prvního stupně o neexistenci úmyslu obviněného vyzradit utajovanou informaci jsou předčasné. Pokud se týká závěru soudu druhého stupně o aplikaci zásady ultima ratio a subsidiarity trestní represe, tak je třeba obecně z pohledu námitek dovolatele uvést, že použití této zásady není vyloučeno jen z toho důvodu, že se měl obviněný podle podané obžaloby dopustit uvedeného trestného činu v kvalifikované skutkové podstatě, byť lze připustit, že zpravidla použití této zásady přichází v úvahu u trestných činů méně závažných (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze

dne 30. 11. 2016, sp. zn. 8 Tdo 1362/2016, obdobně rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2016, sp. zn. 5 Tdo 885/2015). Při posuzování, zda lze použít zásadu subsidiarity trestní represe a s ní související zásadu ultima ratio je nutno analogicky přihlížet ke kritériím rozhodným pro posouzení povahy a závažnosti trestného činu ve smyslu § 39 odst. 2 tr. zákoníku (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 11 Tdo 1224/2015, obdobně viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 10. 8. 2016, sp. zn. 8 Tdo 803/2016). Obecně je třeba zdůraznit, že společenská škodlivost, která je používána v souvislosti se zásadou subsidiarity trestní represe, je určována povahou a závažností trestného činu, která se podle § 39 odst. 2 tr. zákoníku uplatňuje při stanovení druhu trestu a jeho výměry. Společenská škodlivost je určována především intenzitou zejména naplnění jednotlivých složek povahy a závažnosti činu, ale zcela se tím nevyčerpává, neboť je spojena s principem ultima ratio. V této souvislosti je nutno ještě zdůraznit, že trestní zákoník společenskou škodlivost včetně jejích stupňů záměrně nedefinuje a ponechává řešení potřebné míry společenské škodlivosti z hlediska spodní hranice trestní odpovědnosti na zhodnocení konkrétních okolností případu, v němž to bude s ohledem na princip ultima ratio přicházet v úvahu, na praxi orgánů činných v trestním řízení a v konečné fázi na rozhodnutí soudu (blíže viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 8. 2014, sp. zn. 3 Tdo 943/2014). Proto je třeba zdůraznit, že použití zásady subsidiarity trestní represe a s tím související zásady ultima ratio nevyklučuje skutečnost, že obviněný se měl dopustit kvalifikované podstaty uvedeného trestného činu. Otázku subsidiarity trestní represe ovšem lze řešit až poté, co bude náležitě objasněno, zda došlo k naplnění všech znaků zločinu ohrožení utajované skutečnosti podle § 317 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku z hlediska naplnění subjektivní stránky.

Pokud se týká naplnění znaku skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jehož spáchání bylo taktéž spatřováno ve skutku 1) obžaloby, je třeba uvést následující. Přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se dopustí úřední osoba, která v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu. Objektem tohoto trestného činu je zájem státu na řádném výkonu pravomoci úředních osob, který je v souladu s právním řádem, a na ochraně práv a povinností fyzických a právnických osob. Z hlediska zavinění musí úmysl pachatele kromě jednání zahrnovat i úmysl způsobit někomu škodu nebo jinou závažnou újmu nebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. Úmysl opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch zahrnuje každé neoprávněné zvýhodnění materiální (majetkové) nebo imateriální, na které by pachatel nebo jiná osoba neměli právo (protiprávní zvýhodnění při přidělení bytu, při přijetí na vysokou školu, nestíhání pachatele trestného činu apod.). U pojmu vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, jde o porušování nebo obcházení konkrétního zákona nebo právní normy na podkladě zákona vydané; pachatel jedná úmyslně aktivně v rozporu s takovou právní normou anebo úmyslně konkrétní právní normu obchází (srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3147 a 3148).

V posuzované věci je nepochybné, že obviněný byl úřední osobou ve smyslu § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku, neboť byl policistou, tedy příslušníkem ozbrojených sborů a současně působil jako policejní orgán, konkrétně jako vyšetřovatel ve věci vedené u Policie ČR, SKPV ÚOKFK pod č. j. OKFK-210/TC-2011, takže plnil úkoly státu při odhalování trestné činnosti a měl pravomoc vykonávat v předmětné věci úkony trestního řízení. Podle podané obžaloby měl obviněný naplnit uvedený přečin podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch, konkrétně obhájci a obviněným ve věci vedené pod shora uvedenou spisovou značkou. Nejvyšší soudu má za to, že tento znak uvedené skutkové podstaty nebyl naplněn s následujícími důvody. V dané věci je třeba zdůraznit, že obhájci již před seznámením s obsahem úředního záznamu dne 30. 4. 2013 opakovaně písemně namítali, že ve věci nebyly splněny zákonné podmínky pro utajení identity svědkyně P. K. podle § 55 odst. 2 tr. ř., tedy ze strany obhájců se jednalo o již dříve namítanou skutečnost. Informace o identitě utajené svědkyně také prokazatelně proběhla tiskem, takže s ní

seznamil větší okruh blíže neidentifikovatelných osob (čtenáři). Při posuzování skutečnosti, zda obviněný jednal v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch je nezbytné odkázat na trestní řád, konkrétně ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. Podle tohoto ustanovení orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhnout a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí. V tomto ustanovení je tedy zakotvena zásada zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a zásada vyhledávací.

V případě zásady zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je v rámci přípravného řízení uložena orgánům činným v přípravném řízení výslovná povinnost i bez návrhu stran stejně pečlivě objasňovat okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. Jinak řečeno, orgány činné v přípravném řízení nezaměřují dokazování pouze na prokázání viny obviněného, ale musí objasňovat i skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Při naplňování zásady zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je nezbytné, aby orgány činné v trestním řízení přísně dodržovaly všechna ustanovení trestního řádu a postupovaly při zjišťování skutkového stavu věci v jeho mezích. Požadavek zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností nemůže být nikdy naplněn, jestliže při provádění důkazů dochází k porušení jednotlivých ustanovení trestního řádu, v důsledku čehož je např. důkaz proveden nezákonným způsobem a v dalším řízení k němu nelze přihlížet (srov. § 89 odst. 3 tr. ř.). Z uvedeného je tedy nepochybné, že obviněný, byl povinen sepsat záznam o skutečnostech, které jim sdělila svědkyně P. K., neboť na základě jejího vyjádření vyvstaly pochybnosti o zákonnosti postupu orgánů činných v přípravném řízení v předchozím řízení ve vztahu k její osobě a jejím předchozím výsledkům ve věci. Vyhotovení uvedeného úředního záznamu nelze tedy interpretovat tak, že obviněný měl v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch, nýbrž jako naplňování zásady obsažené v § 2 odst. 5 tr. ř. spočívající v požadavku zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, který musí být nepochybně zjištěn zákonným způsobem zásady vyhledávací. V dané souvislosti je třeba zdůraznit, že obviněný již před sepsáním úředního záznamu týkající se události ze dne 9. 4. 2013 vyjadřoval pochybnosti o zákonnosti výslechu svědkyně P. K. z hlediska jeho neodkladnosti či neopakovatelnosti a důvodu utajení identity této svědkyně a snažil se o odtajnění svědkyně, přičemž jeho pochybnosti se nakonec ukázaly důvodné, jak vyplývá z dalšího průběhu trestního řízení vedeného u Policie ČR, SKPV ÚOKFK pod č. j. OKFK-210/TČ-2011. Současně nelze pominout, že obviněný v předmětné věci vystupoval jako vyšetřovatel, takže ze zákona musel se i zabývat otázkou zákonnosti dosud provedených úkonů a jejich použitelnosti v dalším řízení, pokud vznikly pochybnosti o jejich zákonnosti, a snažit se o nápravu případných pochybení. Byla to jeho zákonná povinnost.

Proto podle Nejvyššího soudu nelze ze skutečnosti, že obviněný vyhotovil uvedený záznam dovodit, že tak jednal v úmyslu opatřit obhájčům obviněných nějaký neoprávněný prospěch. Naopak vyhotovení předmětného záznamu odpovídalo ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř., když i z předchozího jednání obviněného vyplývá, že si byl vědom skutečnosti, že výslech svědkyně P. K. jako utajené svědkyně nemusí odpovídat příslušným ustanovením trestního řádu a že tato skutečnost může mít nepochybně vliv na zákonnost tohoto důkazu a jeho použitelnost v dalším řízení, což se i nakonec stalo. V dané souvislosti nelze také pominout, že skutečnosti uvedené v záznamu nakonec potvrdila i slyšená svědkyně P. K., ale jsou i v souladu s důkazy založenými ve spise (způsob jejího výslechu jako utajené svědkyně). Zároveň je třeba uvést, že zákonnost důkazů a jeho použitelnost neposuzuje jen soud, ale v prvé řadě musí z pohledu dodržení základních zásad trestního řízení posuzovat tyto

otázky policejní orgán, ale především státní zástupce, který vykonává dozor nad přípravným řízením (srov. § 174 odst. 1 tr. ř.) a jenž musí nezákonný stav odstranit bez ohledu na skutečnost, zda je tento ze strany obviněného či jeho obhájců popř. jinou osobou namítán. Tedy policejní orgán a státní zástupce v přípravném řízení postupují z úřední povinnosti. O tom, že ze strany obviněného se nejednalo o jeho subjektivní hodnocení zákonnosti výsledku utajené svědkyně K. a dalších provedených důkazů nakonec svědčí i rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 13. 7. 2015, sp. zn. 7 VZV 13/2012, kterým došlo k zastavení trestního stíhání ve věci vedené u Policie ČR, SKPV ÚOKFK pod č. j. OKFK-210/TČ-2011 z důvodu uvedeného v § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. Z citovaného rozhodnutí je patrné, že námitky obhájců týkající se zákonnosti výsledku utajeného svědka S. a utajené svědkyně P. K. byly shledány důvodné (viz č. l. 4554-4609), když v případě utajené svědkyně bylo výslovně uvedeno, že výslech svědkyně jako utajené byl proveden procesně vadným způsobem. Předmětné rozhodnutí potvrdilo i Nejvyšší státní zastupitelství, které rozhodovalo o stížnosti poškozeného proti shora uvedenému rozhodnutí, když rozhodnutím ze dne 14. 9. 2015, sp. zn. 5 NZT 25/2011, podanou stížnost podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítlo (viz č. l. 4610-4621). Nad rámec shora uvedeného je zároveň třeba odkázat na ustanovení § 2 zákona č. [273/2008](#) Sb., o Policii ČR, podle kterých je úkolem Policie ČR chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen „mezinárodní smlouva“). Tedy pokud obviněný upozornil na skutečnosti, které zakládaly pochybnosti o zákonnosti provádění některých úkonů trestního řízení, plnil úkoly podle trestního řádu a nemohl tudíž jednat v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch. Případné porušení povinnosti obviněného podle § 45 odst. 1 písm. a), b), c) zákona č. [361/2003](#) Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a § 115 odst. 1 zákona č. [273/2008](#) Sb., o Policii ČR by mohlo zakládat znaky kázeňského provinění, když projednání věci jako kázeňského provinění ovšem nepřichází v úvahu, když obviněný přestal být příslušníkem bezpečnostních sborů.

Pokud je v rámci podaného dovolání argumentováno tím, že svědkyni P. K. mohla být způsobena vážná újma vyzrazením její identity, je třeba odkázat na výpověď svědkyně u hlavního líčení, ze které je zřejmé, že již předtím byla její identita známa dalším osobám a jaké to mělo pro ni následky, když tyto ovšem podle jejího vyjádření nastaly před sepsáním předmětného úředního záznamu. Rovněž námitky ohledně údajných podivných vztahů mezi obviněným a obhájci obviněných ve věci vedené pod sp. zn. SKPV ÚOKFK pod č. j. OKFK-210/TČ-2011 lze považovat za bezpředmětné, když obviněný se k těmto telefonickým hovorům vyjádřil a v řízení nebylo jeho tvrzení vyvráceno.

Obdobná je situace i v případě skutku pod bodem 2) obžaloby, ve kterém bylo podanou obžalobou spatřováno spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Z popisu skutku je zřejmé, že obviněný se měl skutku dopustit v úmyslu opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. Ve vztahu ke své osobě tak měl jednat proto, aby ovlivnil své probíhající trestní řízení vedené u č. j. GI-TČ-231/2013 ve svůj prospěch a ve vztahu k naplnění znaku opatřit neoprávněný prospěch jinému, tak měl jednat proto, že měl v úmyslu ovlivnit průběh řízení vedeného u Policie ČR, SKPV ÚOKFK pod č. j. OKFK-210/TČ-2011 ve prospěch v této věci obviněných osob. Nejvyšší soud shledal, že uvedené znaky nebyly naplněny. Především je třeba zdůraznit, že ze strany obviněného se nejednalo o subjektivní legendu o nezákonnosti provedení konkrétního úkonu v trestním řízení, jinými policejními orgány, a zpochybnění zákonnosti provedení výsledku P. K., když v tomto směru lze odkázat na předchozí úvahy a zejména rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze sp. zn. 7 VZV 13/2012. Zároveň také nelze mít za to, že obviněný umožnil obhájcům JUDr. J. S. a JUDr. J. S., Ph.D., použít argument o nezákonnosti výsledku utajené svědkyně, když lze opětovně odkázat na předchozí úvahy o povinnosti orgánů činných v trestním řízení posuzovat zákonnost provedených úkonů z úřední povinnosti. Jednáním obviněného sice došlo k formálnímu vyzrazení totožnosti utajené svědkyně, ovšem v tomto směru nelze pominout, že o

totožnosti utajené svědkyně již psala media dříve a i obhájci neměli o její totožnosti pochyb, jak vyplývá z jejich přípisů adresovaných Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze a nakonec i výsledku svědkyně K. ze dne 9. 2. 2012, ze kterého je zřejmé, že obhájci uvedli, že svědkyně K. je zcela jednoznačně osobou vyslechnutou pod jménem M. S. Navíc je třeba odkázat na výpovědi slyšených svědků, ze kterých je zřejmé, že jim identita utajené svědkyně byla známa i proto, že ve spise se nacházel protokol o vydání věci, ve kterém bylo uvedeno jméno M. S. (viz svědek JUDr. J. S., JUDr. J. S.), ovšem bydliště a r. č. patřily svědkyni P. K. Uvedené tvrzení svědků nebylo vyvráceno, když je třeba odkázat i na skutečnost v jakém stavu se nacházel předmětný spis (viz č. l. 1286-1311). Je skutečností, že dne 1. 5. 2013 skutečně došlo k odtajnění utajené svědkyně vzhledem k obsahu úředního záznamu, který sepsal obviněný a který se dostal do dispozice obhájce JUDr. J. S. a JUDr. J. S., když ovšem nehrozila vážná újma na jejich právech, když její totožnost byla obviněným a jejich obhájcům známa a svědkyně dokonce s některými z obviněných bez obav komunikovala. V rámci poskytnutého rozhovoru obviněný jen v podstatě zopakoval skutečnosti, které již proběhly tiskem, takže se pro sdělovací prostředky nejednalo o skutečnosti nové. Lze připustit, že obviněný porušil svým postupem formálně příslušná ustanovení § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. [361/2003](#) Sb., o služebním poměru, a § 115 odst. 1 zákona č. [273/2008](#) Sb., o Policii ČR, ovšem vzhledem ke shora naznačeným skutečnostem by se z jeho strany mohlo jednat o jednání mající znaky kázeňského provinění, když ovšem projednání věci jako kázeňského provinění nepřichází v úvahu, neboť obviněný přestal být příslušníkem bezpečnostních sborů.

Lze tedy mít za to, že poskytnutím uvedeného rozhovoru nemohl obviněný jednat v úmyslu ovlivnit své vlastní trestní stíhání, když soud rozhoduje na pokladě provedeného dokazování, při dodržení příslušných ustanovení trestního řádu a trestního zákoníku, a nemůže se nechat ovlivnit případnou medializací určité věci. Vzhledem k informacím, které měla obhajoba obviněných k dispozici ve věci vedené SKPV ÚOKFK pod č. j. OKFK-210/TČ-2011, nemohlo poskytnutím uvedeného rozhovoru dojít k jejich neoprávněnému zvýhodnění.

Vzhledem ke shora naznačeným závěrům dospěl Nejvyšší soud k zjištění, že podané dovolání je důvodné z pohledu ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. toliko ve vztahu ke skutku 1) obžaloby týkající se otázky naplnění znaku zločinu ohrožení utajované skutečnosti podle § 317 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Proto Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 2016, sp. zn. 2 To 91/2016, ve vztahu k bodu 1) rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2016, sp. zn. 57 T 4/2015, jakož i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2016, sp. zn. 57 T 4/2015, kterým byl obviněný podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby pro skutek pod bodem 1) obžaloby Vrchního státního zastupitelství v Praze sp. zn. 7 VZV 24/2013, jakož i rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Městskému soudu v Praze, aby předmětnou věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)